

Molnár Imre

Aki nincs

Történetem főszereplője nem létezik. Nem úgy értem, hogy kitalált személy, aki csak a mesében belül él, az én hősöm még ott se létezik. Nemszemély, ahogy Orwell mondaná, de Orwell művében a nemszemélyek valaha éltek, csak a hatalom minősítette őket nemszeméllyé. Az én hősöm azonban valódi nemszemély, aki nincs, sose volt és soha nem is lesz, se a valóságban, se az írásomon belül.

Könnyen belátható, hogy ilyen nem létező emberből nem csak egy van, hanem sok, egyenesen végtelen. Nézzük ugyanis a következőt. Áll a falnál egy ember? Nem? Akkor ott van valaki, aki nincs. És mellette áll valaki? Nem? Akkor ott is van valaki, aki nincs. És ezt a végtelenségig lehet folytatni. Hősömet egyébként Kovács Jánosnak hívják. Illetve persze, minthogy ő nem létezik, ezért nem is hívják Kovács Jánosnak. Mondjuk, úgy hívnák, ha létezne. Emellett 180 cm magas, Budapesten lakik és szereti Mozartot. Akarom mondani, minthogy Jánosunk nem létezik, ezért nincs magassága, sehol sem lakik és a legkevésbé sem szereti Mozartot. De ezen tulajdonságok jellemeznék, ha létezne.

De ez most már kezd unalmas lenni. János minden tulajdonsága és cselekedete után hozzá kell tennem: „Ilyen lenne, ha lenne János, de nincs, ezért...” Mi lenne, ha ezentúl csak írnám a történetet, a Kedves Olvasó pedig magától hozzátenné ezt a feltételes módot? Így mindjárt könnyebb lesz az írás.

Szóval Jánosunk egy tavaszi reggel pesti lakásában ült és töprengett. „Én nem létezem, ez kétségtelen. Bármennyire is szeretnék lenni, nem vagyok”. És ettől a felfedezéstől nagyon szomorú lett. Majd arra gondolt: „Minthogy nem létezem, ezért szomorú sem vagyok saját nem létezésem miatt. Hogy is lehetne szomorú, aki nincs?” Ettől a felismeréstől, hogy neki még csak szomorúnak sem szabad lennie, felment benne a pumpa és dühösen azt mondta: „Ebből elég!” Majd kiadta az ukázt: „Lennem kell! Ha fene fenét is eszik, el kell érnem, hogy létező emberré váljak! Milyen szép is lenne! Rendesen élnék, talán érdekes munkám lenne, meg szép feleségem és gyerekeim! És száguldozhatnék a kocsimmal!” De János hamar kizökkent a fantáziálásból. Töprengeni kezdett.

„Vajon hogyan lehetne ezt megoldani? Ki tudna segíteni nekem? A világ ugyan a semmiből keletkezett, de az már nagyon rég volt. A fizikusok foglalkoznak a témával, de nem tudják, hogy történt a dolog. És különben is, ők olyan kockák. Na, jó. Akkor mondjuk keresek egy varázslót. Ők a varázslataik által csodát tesznek, talán tudnak semmiből teremteni, így engem is létezővé tenni.” János véletlen tudta, hogy a Gozsdu udvarban lakik egy afrikai varázsló. Gondolta elmegy hozzá. Szerencsére a metróért és a villamosért nem kellett fizetnie. Ott azért még nem tartunk, hogy a BKK ellenőrök jegyet kérjenek olyanoktól, akik nem is léteznek. Ennyi előnye hát van a dolognak.

János hamar odaért. Bekopogott. Egy feketebőrű, merész ruhába öltözött férfi nyitott ajtó.

– Üdvözlöm! Mit óhajt?

– Tudja, az a helyzet, hogy én nem létezem.

– Az bizony kínos.

– De nagyon szeretnék lenni!

– Persze, érthető.

– Tudna segíteni nekem?

– Azt hiszem, tudok. De sokba fog kerülni.

– Dehát egy nem létező embernek honnan lenne pénze? – keseredett el János. – A legtöbbször még olyanoknak sincs, akik vannak, nemhogy nekem!

– Persze, értem. Megbízom magában. Majd kifizet, ha létezni fog – azzal hátrament a szobába, ahonnan kisvártatva egy dobozzal és egy papírlappal jött elő.

– Ezekre szüksége lesz. De sajnos másra is. Ugyanis nemlétező emberből csakik úgy lehet létező, ha valakitől elveszi, és magáévá teszi az életét.

– Szóval ölni kell?

– Úgy van.

– A gyilkosság előtt szórja a kiszemelt áldozatra a port, olvassa föl a papíron lévő varázsigét, majd szúrja le. Onnantól fogva ön lesz.

János szomorúan hagyta ott a varázslót. Alapjában véve szelíd, emberszerető személyiség volt, nem szívesen gondolt arra, ami rá várt. Meg az áldozatára. Rövid töprengés után mégis úgy döntött, belevág a dologba. Ennyire szeretett volna lenni. Kiszemelt az utcán egy ellenszenvesnek tűnő férfit. „Ez úgy néz ki, hogy magányos, zárkózott, fukar, rosszindulatú ember. Senkinek se fog hiányozni”.

Nagyot fújtatott, azzal rászórta a kiszemelt személyre a port, elmormolta a varázsigét, felemelte a kést....

De várjunk egy kicsit! János nem is létezik! Így ma reggel nem határozhatott el semmit, nem járhatott a varázslónál, nem kaphatott tőle port és a papírt, és eszébe se juthatott leszúrni az áldozatot. Semmi nem történt meg. Felejtsek is el az egészet.

Kírály-Horváth Hajnalka: Reggel – 2020